

erősen szelektált hiperrealizmusából fakad — és ez az, amit Ottliktól egy nemzedék prózairói megtanultak.

Most, halálakor, ki kell mondanunk, és igazában ezért siratjuk őt: az *Iskola* halálos tragikuma élete egészében feloldhatatlan maradt. A nagy regény és a teljes életmű csonkasága abból fakad, hogy a tragédia felszálló ága, a katarzis, kevésbé hiteles, mint a lemerülő. A mindentől megfosztatást átéljük — de azt a szabadságot, amiről Bébé beszél a Lukács uszoda lépcsőin, már nem; és a regénynek azok a részei, melyek a lépcső felmenő fokait ábrázolnák, kevésbé „pancsolatlanok”, mint a mélypontot, a Medve szökését és visszatérését megelőző fejezetek.

Annak idején nekem kellett megmondanom, hogy felesége halálosan beteg. Az Astoriával szemben akkoriban deszkapalánk húzódott, előtte néhány pad. Itt találkoztunk, este volt. Cipi mondott egy keserű mondatot, amivel magát, engem, vagy a távollevő Gyöngyit akarta vigasztalni, talán csak udvariasságból. Aztán felállt, kezét csókolt és elment. Most is így látom, amint magas termete, imbolygó járása belevész saját reménytelenségének sötétjébe.

HORVÁTH ELEMÉR

az isten oroszlánjai

*dánielnek nyalogatták kezét
a cirkuszban pedig a saját szájukat
rejtelmesek az isten oroszlánjai
mondja az ifjú plébános
az aranyozott szószékről
s ezt mindenki azonnal érti
a szalmatetős faluban
melyről sokszor nem tudható
hogy az isten előtt van-e
vagy az isten háta mögött*